

Abstrakt

Práce se zabývá tzv. bytovými semináři v socialistickém Československu, které do značné míry utvářely neformální občanské vzdělávání v době normalizace, kdy byla mnoha lidem účast na formálním vzdělávání odepřena. Cílem práce je popsání reflexe motivace k účasti na bytových seminářích, jaká očekávání měli účastníci od seminářů a zda byla tato očekávání splněna. Reflexe účastníků budou v práci popsány na základě jejich výpovědí. Výpovědi účastníků budou dále vzájemně porovnávat. Očekávám, že se reflexe motivace účastníků budou lišit podle toho, do jaké míry se účastník zapojoval do občanských aktivit. Dále se práce snaží zjistit, jak docházení na semináře obohatilo jejich účastníky a jaké byly jejich motivace k participaci v disentu. Nejprve je charakterizováno občanské vzdělávání. Poté jsou přiblíženy přínosy občanského vzdělávání, a zároveň jsou popsána specifika občanského vzdělávání. Občanské vzdělávání je v práci řešeno kontextualizovaně, s ohledem na československý disent. Dále je širě rozvíjeno téma československého disentu. Klíčové pro účely práce jsou vzdělávací aktivity disentu, především tzv. bytové semináře a podzemní univerzity. Empirické šetření je realizováno formou polostrukturovaných rozhovorů s účastníky seminářů. Bude provedeno 7 polostrukturovaných rozhovorů s účastníky seminářů, respondenti byli vybíráni na základě účasti na relevantních bytových seminářích v Praze. Rozhovory jsou mimo jiné zaměřené například na subjektivní přínos vzdělávacích aktivit pro účastníky z hlediska občanského étosu. Cílem těchto rozhovorů je zjistit, jak podle účastníků seminářů bytové semináře obohacovaly tehdejší občanskou společnost.